

„Hvorfor mener du?“

„Det veed du godt. For hvad der skete iaften var jo ingen Tilfældighed. Jeg forstaar nu bagefter, at det længe har trukket sammen til noget saadant.“

„Jeg beklager, hvad der er sket, for din og Børnenes Skyld. Jeg burde af Hensyn til jer have behersket mig. Men at jeg for mit Vedkommende herefter ikke godt kan komme i Bøstrup Præstegaard og maaske ikke engang vilde blive modtaget der, vil forhaabenlig ikke have til Følge, at ogsaa I bliver lyst i Ban. Og det vilde dog være altfor unaturligt, om du selv af den Grund holdt dig borte fra dine Forældre.“

Inger sad foroverbøjet med Hovedet tungt hvilende i den ene Haand og saae ud over Gulvet.

„Hvor du undertiden kan saare, uden at du vistnok selv veed af det. At du kan tænke dig, at jeg kan gaa ud og ind et Sted, hvor du var udelukket. Ovenikøbet med Børnene!“

„I dit eget Hjem, Inger.“

„Allermindst der — naturligvis. Men under de Forhold synes jeg, at Opholdet her maa blive saa rent umuligt for os begge to. Det kunde jo være bleven vanskeligt nok endda.“

„Hvor har du saa tænkt dig, vi skulde tage hen?“

„Du talte forleden om en Vejassistentpost et Sted ved Vestkysten. Den skulde du foreløbig søge, synes jeg. Og hellere idag end imorgen.“

„Veed du nu ogsaa rigtig, hvad du opfordrer mig til? For det første er Lønnen — hvad jeg vist fortalte dig — ikke to Tusinde Kroner; og nogen stor Udsigt til Ekstrafortjeneste er der næppe paa de Kanter. Og saa er det, saa vidt jeg veed, en af Danmarks ødeste Egne, bare Klit og Hede, uden andre Mennesker i Miles Omkreds end Smaabønder og Fiskere.“

„Men saa har vi jo da hinanden,“ svarede hun ivrig. „Og det maaske mere der end her.“

„Kære Inger! Du som hænger saa meget ved dine Forældre og ved dit gamle Hjem og dine Ungdomsbekendte, og som holder af at have det lidt lunt og godt. — Nej, min Ven, det var for stort et Offer at kræve af dig. Du vilde saamænd — og det